

DAN D. FARCAȘ

Învindește-vă secretele și misterelor care îl înconjură! În cărțile de la Libris.ro îți sărbătoresc zilele de sărbătoare și te aduc la o lume nouă unde știi să răspundă întrebările care te pot aduce într-o lume mai bună. Cuvântul sărbătorilor este să te bucuri de viață și să te bucuri de cărți.

ENIGMA LUMILOR PARALELE

Prefață de
Dumitru Constantin-Dulcan

Cluj-Napoca, 2017

Cuprins

Prefață de Dumitru Constantin-Dulcan.....	9
Cuvânt înainte	19

1. FAPTE ȘI MĂRTURII

SIMȚURI DINCOLO DE SIMȚURI	23
Experiențe extraordinare	23
Percepția extrasenzorială	27
Cum vedem fără ochi?	35
Shangri-La.....	42
Diagnostice de la distanță.....	45
Akasha.....	48
CONTACTE CU MINȚILE DE DEPARTE.....	53
Călătorii în timp	53
Premoniții, vedere în viitor	60
Channeling.....	65
Comunicarea arhaică.....	70
Comunicarea telepatică.....	73
Hipnoza și influența la distanță.....	77
Percepția și influența prin radiestezie	81
CONȘTIINȚE FĂRĂ CORP	91
Călătorii extracorporale	91
Starea din preajma morții	96
Planul eteric-energetic.....	102
Cele trei corpuri	103
Planul spiritual.....	106
Reîntrupări.....	112
Luări în posesie și rătăcitorii	120

APARITII NEIDENTIFICATE	127
În puterea nepământenilor	127
Fenomene aerospațiale neidentificate	137
Întâlniri stranii	143
Un caz de răpire	147
Conexiunea folclorică	154
În trup sau în spirit?	162
CONEXIUNEA RELIGIOASĂ.....	168
Întâlniri cu personaje sfinte	168
Apariții sacre	177
Întâlniri în vechime	183
Răpiri în cărțile sfinte	188
 2. PUTEM GĂSI O EXPLICAȚIE?	
LA CÂTĂ CUNOAȘTERE PUTEM SPERA?	199
Ce înțelegem prin „fapte”	199
Limitele științei și scepticismul	207
Spre o știință post-materialistă?	214
Mărturia ca dovedă	219
COMPLEXITATEA REALITĂȚII ȘI A MINTII.....	223
Proprietăți necunoscute ale materiei	223
O fizică imposibilă	231
Anomalii temporale	234
Memoria materiei	239
Creierul, mintea și conștiința	245
Inconștientul colectiv	250
Influența la distanță	256
HIPERCIVILIZAȚIILE	263
O Conștiință din Univers	263
Ce ar putea fi o hipercivilizație?	271
Poate sunt aici și nu-i vedem	276
Contacte cu ființe din stele	281
O monitorizare prin Astral	286
Călătorii în timp și premoniții	290

Respect Varianta „Matrix”.....	294
Realitatea ca o iluzie	297
DIVINITATEA.....	301
Urmele unei conștiințe supreme.....	301
Cine a creat omul?	305
Cele șapte ceruri.....	309
Lucrările Satanei?.....	312
Principiul antropic și smerenia.....	318
 3. CE PUTEM FACE?	
FINALITATE, CREAȚIE ȘI IUBIRE.....	325
Cineva, acolo sus.....	325
Are oare omenirea un rost?	327
Frumosul uman.....	332
Sub imperiul iubirii	340
Binele și Răul	343
CARE ESTE CALEA?	347
Rostul lumii materiale.....	347
Maturizarea întru frumos și iubire.....	350
Cum apărăm frumosul?	355
Pluralismul și parabola elefantului	360

SIMȚURI DINCOLO DE SIMȚURI

Experiențe extraordinare

Prin anii săizeci ai secolului trecut, pe balconul deschis al unui bloc de două etaje din cartierul Balta Albă, din București, un băiat de 11 ani, numit Marius, se iniția în pictura în ulei, când s-a petrecut ceva extraordinar. Iată povestea celor întâmplate, folosind chiar cuvintele sale.

„Am reprodus, vreo oră sau două, o carte poștală din Germania – un peisaj de iarnă. Timpul m-a ajutat cumva să mi se liniștească mintea. La un moment dat s-a făcut vid în capul meu, n-am mai văzut nimică. Mă uitam în gol, dar nu mai eram prezent acolo – nu mai recunoșteam nimic din jurul meu. Apoi m-am trezit că am plecat din corp, prin vârful capului. Nu știi cum se întâmplă asta. Deci deodată, în același timp, ești și sufletul care pleacă, dar te vezi și din exterior. Ca și când s-a făcut un crater de vulcan în vârful capului, s-a umflat și pe acolo am plecat. Am văzut corpul rămas pe balcon; mâna se blocase și corpul înghețase în mișcarea respectivă... Mă deplasam, nu foarte repede, cu spatele față de direcția de înaintare. După aceea am văzut Balta Albă, lacul IOR, blocurile toate, Bucureștiul. Viteza creștea din ce în ce mai mult. În vreo 30 de secunde am ajuns la un văl care zumzăia. Când am intrat în el se auzea ca atunci când treci pe lângă stâlpii de înaltă

Respect pentru autori și conturători

tensiune. Era o ceată albă. Am trecut prin el, cred că a durat 5-7 secunde; m-a zgâlțât, apoi s-a închis în spatele meu. Era ca un strat de gânduri, care desparte cele două lumi, lumea noastră și lumea de dincolo. Când am fost dincolo, m-am văzut absorbit într-un spațiu de picătele aurii de fericire; puncte, picătele, buline de fericire, confeti strălucitoare de bucurie.

Acolo nu mai ai nicio problemă, niciun fel de gând, nu te mai preocupă nimic. Ai sentimentul că știi totul, că ești acasă, că ești statornic, că viața este veșnică și că nimic nu se poate schimba din această stare – totul este stabil și definitiv. Nu era niciun reper, totul era fără margini. În acel spațiu nu te mai gândești cine ai fost și ce ai făcut, ești atent numai la ce ți se întâmplă. Așa mi-am dat seama că și eu sunt unul dintre punctele acelea de încântare. Și... am rămas în starea asta minunată și am savurat-o, fără să mă preocup de nimic altceva. La un moment dat, toată realitatea aceea infinită s-a strâns în mine, a venit spre mine. Tot infinitul acela s-a rulat ca un covor din toate părțile în mine – a intrat în mine și am devenit punctul acela care conținea totul... M-am pierdut pe mine și n-am mai știut nimic; conștiența s-a dus.

Nu ștui cât am stat în starea aceea de încântare. La un moment dat m-am trezit și mi-a revenit conștiența. Tot universul acela de picătele s-a expandat și s-a derulat la infinit – a ieșit din mine, din punctul care fusesem. Atunci, într-o clipă, mi-am amintit că eram un corp care picta pe balcon. În clipa în care mi-a apărut această imagine, am pornit înapoi. Am trecut din nou prin cordonul acela de gânduri care zumzăiau înfiorător și m-am resorbit... așa cum era odată, într-un film science-fiction cu o poartă stelară, exact la fel... când intri în văl, acela se strânge după tine și când ai ieșit... este ca și când

în o membrană am și o tragi, apoi ieși din pânza respectivă. În 30 de secunde, am văzut Bucureștiul. Deci părerea mea este că a fost pe aproape și că de fapt am călătorit într-un plan paralel, într-o altă dimensiune pe care nu o percepem. Și am văzut blocul meu cum se apropie, am văzut corpul care rămăsese înghețat pe loc. Dar în același timp am observat că și mașinile erau blocate, și oamenii erau împletiriți în mișcarea lor. Totul era înghețat, ca în povestea Frumoasa din Pădurea Adormită.

Mișcarea lumii a stat oprită până am intrat eu în corp. După un timp am putut să mă deplasez și m-am uitat la oameni – porniseră și ei.

Am intrat înapoi în corp tot prin vârful capului. Deci știi foarte bine ce să faci și cum să faci; ca și când ești pe pilot automat. Când am deschis ochii, n-am putut să-mi mișc gâtul, nimic. Și mi-am zis atunci: asta înseanță să fii paralizat? Sunt paralizat? Nici nu știam cum să reacționez... să mă tem, să nu mă tem, să tip, cui să tip, că eram singur acasă..."

Băiatul de odinioară este azi inginer și trăiește în București. Îl cunosc bine, totuși îl voi numi doar Marius, întrucât m-a rugat să nu-i fac publice alte date personale. Începând din 2014, am avut lungi discuții cu el, atât eu, cât și dr. Dumitru Constantin-Dulcan, de care mă leagă o veche prietenie. Niciunul dintre noi nu a găsit motive să se îndoiască nici de sinceritatea, nici de integritatea lui mintală. Ne-a relatat circa o sută de situații inexplicabile pe care le poartă în memorie, întâmplări prin care este convins că a trecut, ca și amintiri pe care nu știe de unde și de când le are. Chiar dacă unele mărturii (inclusiv povestea de

mai sus) par, la prima vedere, incredibile, m-am oprit asupra lor deoarece ele seamănă, uneori până la identitate, cu altele pe care le-am întâlnit, fie eu însuși, la alte persoane, fie în sute sau chiar mii de cazuri similare, raportate din toată lumea. De altfel, o bună parte din exemplele pe care le voi folosi în cele ce urmează vor fi tocmai cazuri istorisite de Marius. Mai mult chiar, recunosc că discuțiile pe care le-am avut, pe marginea situațiilor deosebit de complexe evocate de el, au constituit chiar impulsul care a declanșat scrierea acestei cărți.

În istoria pe care am reprodus-o mai sus există multe detalii stranii. O „dublură spirituală” a lui Marius a părăsit aparent corpul său fizic și a efectuat o călătorie. În acest timp el a văzut fără să-și fi folosit ochii materiali, a auzit fără a avea urechi și a avut, conștient, un sentiment de fericire. Dar stranii sunt și alte particularități, cum ar fi: „lumea de dincolo”, „stratul de gânduri”, acele „picătele de fericire”, care „se derulează ca un covor”, ruptura temporală (realitatea „înghețată” pe timpul experienței) etc.

Știința nu poate accepta, ca adevărat, nimic din cele de mai sus. Sunt prea multe anomalii dintr-odată. Nu există niciun cadru fizic sau biologic în care să găsim vreo explicație pentru ele. Nu se încadrează în niciuna dintre teoriile cunoscute și învățate la școală, ba mai mult, chiar contrazic aceste teorii. Și, mai presus de toate, aceste trăiri nici nu pot fi aduse într-un laborator, pentru a putea fi examineate de orice sceptic.

Cea mai simplă soluție ar fi – în acest caz – să le respingem în bloc... E mult mai simplu, mai comod,

mai de liniștitor, să șrămâi încremenit în dogmele știute, cele în care crezi și pe care le folosești zi de zi, decât să accepți că a apărut o problemă care sfidează aceste dogme și să fii gata să te confrunți cu ea. Iar în cazul prezentat mai sus sunt nu una, ci un întreg sir de astfel de probleme.

Percepția extrasenzorială

Prima dintre probleme, probabil cea mai simplă, ar putea fi aceea dacă o persoană ar fi în stare să vadă, fără a-și folosi ochii, locuri, persoane ori evenimente aflate undeva departe de corpul său fizic. Știința, dar și experiența noastră de viață, va spune că e imposibil. Și totuși, se pare că există fapte care contrazic această opinie.

Relativ puțină lume cunoaște că, între 1972 și 1995, CIA și structurile de informații ale armatei americane au finanțat proiecte secrete de „vedere la distanță”, folosind o metodă similară. În mod sigur nu ar fi făcut-o atâtia ani dacă metoda nu ar fi funcționat, chiar dacă nu exista suportul științific. Proiectele au fost desecretizate, în bună parte, în anii nouăzeci, aşadar cititorul interesat poate găsi, inclusiv în limba română, o vastă bibliografie despre aceste experimente; totuși, pentru ca cititorul să înțeleagă mai clar mecanismele implicate, voi recapitula, în cele ce urmează, principalele lor repere.

La sfârșitul anilor 1960, serviciile de informații americane au aflat cu surprindere, pe diverse căi, că rușii utilizează – de mai mult timp și cu succes – metode de tipul clarviziunii, pentru colectarea

Respectiv informațiilor și chiar și pentru controlul minții unor demnitari străini. Deși povestea a părut ridicolă, unii s-au întrebat: „Dar dacă e așa?”.

Pentru a încerca un răspuns, pe o cale cât de cât științifică, în 1972, CIA a oferit suma modică de 50.000 de dolari către *Stanford Research Institute* (Institutul de Cercetare Stanford), din Menlo Park (California), un institut privat, reboezat apoi *SRI International*, aflat sub conducerea a doi tineri fizicieni din domeniul laserelor: Harold Puthoff Ph.D. și Russell Targ Ph.D. Ei au realizat, în anii care au urmat, experimente cu două persoane cu înzestrări naturale incredibile: Pat Price, un fost polițist, și Ingo Swann, cu o dublă licență, în biologie și arte, funcționar pe atunci la secretariatul Națiunilor Unite. La aceste cercetări ale lor a fost cooptat sporadic, între 1972 și 1974, și Uri Geller.

În 1975, în prezența unor oficiali, într-o demonstrație de care depindea continuarea finanțării, clarvăzătorul Pat Price a fost pus să descrie birourile dintr-o instalație militară subterană aflată într-un loc secret în statul Virginia, birouri pe care, evident, Price nu le vizitase niciodată. Descrierea a corespuns atât de bine cu realitatea, încât un funcționar al serviciilor secrete americane, care asista la test, a exclamat uluit: „La naiba - nu se mai poate ține niciun secret!”.

După patru ani, în care rezultatele au fost încurajatoare, începând din 1976, CIA a transferat proiectele privind vederea extrasenzorială structurilor de informații ale armatei, care erau deosebit de interesante de aceste tehnici. Aici,

sarcina ~~pa~~ a fost încredințată unui Tânăr locotenent, proaspăt absolvent al școlii de ofițeri de informații, Fred Holmes (Skip) Atwater. În timp, el a ajuns să conducă o unitate militară în toată regula (dar strict secretă), la Fort Meade în Maryland, unitate din care au făcut parte personalități precum Joseph McMoneagle, numit „clarvăzătorul nr. 1” al unității de spionaj militar, sau Leonard „Lyn” Buchanan. Ulterior, Atwater va fi recrutat de faimosul clarvăzător Robert Monroe, ca director de cercetare la *Monroe Institute* din Afton (Virginia).

Între unitatea militară de la Fort Meade, de pe Coasta de Est, și SRI, din Menlo Park, de pe Coasta de Vest, a început o colaborare fructuoasă, care a beneficiat de finanțări, în cadrul unor proiecte reînnoite periodic. Dar politicienii care susțineau inițiativa au cerut și elaborarea unei metode standardizate, prin care, de pildă, cât mai multe persoane să poată fi antrenate pentru a deveni clarvăzători. Această sarcină i-a revenit lui Ingo Swann (1933-2013). El și-a descoperit de Tânăr capacitatea de a vedea la distanță lucruri inaccesibile ochiului normal. În perioada 1971-73, Swann a devenit subiectul unor experiențe riguroase realizate de *American Society for Psychical Research*, la *City University* din New York. Trebuia să citească niște simboluri, ascunse în cutii sigilate, aflate la o oarecare distanță. Succesele și insuccesele erau apoi analizate statistic. Rezultatele pozitive au depășit mult simpla coincidență. În decembrie 1971, Ingo Swann a fost primul care a propus, pentru acest gen de experiențe, termenul